

[K. B. Andersen.]

sæt rent faktisk ikke lod sig gennemføre, så stod man der med sit forsæt uden noget at have det i.

Det har da også været oppositionens fremgangsmåde i denne sag. Vi har fra regeringspartierne side foretaget en meget omhyggelig gennemgang af materialet, efterhånden som vi fik det i hænde — og jeg må sige, at den højtærede statsminister har ikke sparet sig for at forsyne os med materiale i denne sag — og vi har gang på gang i disse måneder opfordret til realitetsbehandling af materialet. Mit parti og, som det fremgår af betænkningen, også de andre regeringspartiers repræsentanter havde materialet og erhvervsønskerne overbevist efter denne grundige gennemgang, men der kunne jo ved fornyet behandling dukke nye argumenter op, som kunne stille sagen i et andet lys. Altså indbød vi igen og igen til realitetsbehandling af dette materiale. Oppositionen havde hertil kun ét svar, som til gengæld blev gentaget atter og atter: vil I være med til proklama? Lad os først få det at vide, så finder vi nok ud af resten. Med andre ord, først skulle vi med bind for øjnene gå med til det proklama, som både de sagkyndige og bidragydernes egne repræsentanter frarådede, så skulle det via pressen sive ud til befolkningen, at nu var tilbagebetaling besluttet, og først så skulle vi i gang med at kigge på, om og i hvilket omfang det var muligt. Så saglig uforvarsligt behandlede oppositionen denne sag.

Somme tider kan man faktisk have grund til at beklage, at udvalgsmøderne er lukkede, skønt det selvfølgelig er nødvendigt. Havde de været åbne, havde oppositionspartierne dog vel ikke povet den komedie. Jeg står her med et par af mine notater fra udvalgsmøderne. I mødet den 18. marts spurgte formanden, det ærede medlem hr. Per Hækkerup: skal vi bede justitsministeren oplyse os om, hvordan og med hvilket indhold man kan udstede præklusivt proklama og med hvilke konsekvenser? Hertil svarede venstres ordfører nej, og hertil svarede de konservatives ordfører nej.

Jeg har endvidere nogle notater fra mødet den 7. april. I dette møde forsøgte jeg at få en realitetsbehandling i gang bl. a. ved på grundlag af det foreliggende materiale at

stille følgende spørgsmål til oppositionspartierne:

For det første: hvad vil man gøre med de bidragydere, som ikke længere har kvitteringer? De har jo ikke længere pligt til at opbevare dem, og selskabet har ikke materiale.

For det andet: hvor vil man sætte mindstegrænsen for tilbagebetalingen, hvis man vil sætte en mindstegrænse for beløb, der skal tilbagebetales?

For det tredje: hvordan skal overskudsprocenten fastsættes? Skal alle de betalte bidrag med eller kun de endelige bidrag? Hvilke personers indbetalinger skal med i udlodningen, de, der melder sig, eller alle? Kort sagt, hvilket proklama er det, man ønsker?

Af oppositionspartiernes ordførere svarede det ærede medlem hr. Anders Andersen, at dette var spidsfindigheder, der skulle vise, at det ikke kunne lade sig gøre. Altså reelt intet svar. Og det ærede medlem fru Hanne Budtz sagde, at det var i høj grad at gå i detaljer at tale om, hvordan der skulle dokumenteres.

Jeg må sige, at det er godt, jeg i de få tilfælde, hvor jeg kunne få brug for en andens hjælp til at klare mine private juridiske affærer, har andre steder at gå hen, hvis det at skulle dokumentere er at gå i detaljer. Men det ærede medlem fru Hanne Budtz ønskede altså ikke disse detaljer, men henviste til det principielle.

Mødet sluttede med, og det beder jeg de ærede medlemmer bemærke, at udvalgsformanden nu altså for anden gang i en måned tilbød en henvendelse, denne gang til handelsministeren, og sagde: skal vi henvende os til handelsministeren og bede ministeren udarbejde et proklama, så beder jeg om, at man siger til. Intet svar fra oppositionspartiernes side.

Det er historien om oppositionens forhold til tilbagebetalingsspørgsmålet. Man har ikke et eneste øjeblik ønsket en realitetsbehandling for ikke at blive nødt til at se i øjnene, at tilbagebetaling ikke var mulig, for så kunne man bevare den lille våde kineser, som oppositionen har glædet sig til at fuse af her i dag i et af sine traditionelt usaglige forsøg på at lade partipolitik gå foran saglighed.